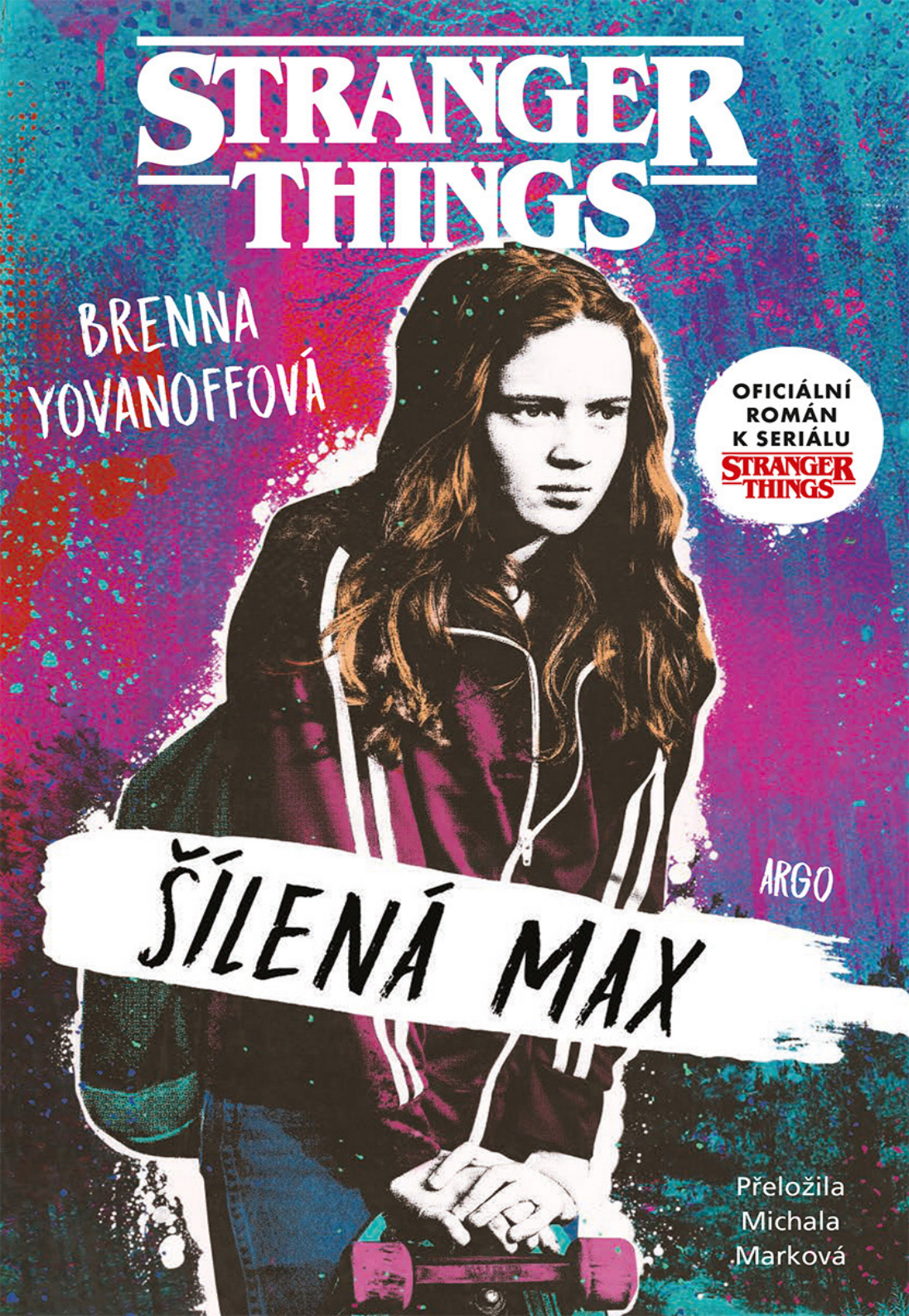

STRANGER THINGS

BRENNA
YOVANOFFOVÁ

OFICIÁLNÍ
ROMÁN
K SERIÁLU

**STRANGER
THINGS**

ARGO

ŠÍLENÁ MAX

Přeložila
Michala
Marková

**STRANGER
THINGS**

ŠÍLENÁ MAX

Brenna Yovanoffová

Přeložila Michala Marková

ARGO

Pro odvážné holky a kluky, co z nich jednou něco bude.

A pro V., tu nejzvláštnější věc, co znám.

PROLOG

Podlaha autobusového nádraží v San Diegu se skoro ztrácela pod vrstvou vajglů. Někdy před milionem let byla tahle budova zřejmě honosná jako Hlavní nádraží v New Yorku nebo nějaké takovéhle ohromné místo, co ho člověk zná z filmů. Teď se z ní stalo šedivé skladiště polepené potrhanými plakáty a plné vágusů.

Blížila se půlnoc, ale hala byla plná. Vedle mě se až na konec podél celé stěny táhly úložné skřínky. Z jedné cosi teklo, jako kdyby se uvnitř něco vylilo a teď to odkapávalo ven na podlahu. Na podrážkách bot jsem cítila, jak je zem lepkavá.

Na opačné straně haly byly automaty na jízdenky a v koutě bar, kde seděla parta hubených, zarostlých chlápků, klepali popel do popelníků a hrbili se nad pivem jako skřeti. Skrz oblaka kouře to tu působilo fakt divně.

Se sklopenou hlavou a pokud možno nenápadně jsem pospíchala podél skříněk. Když jsem si tuhle scénu představovala doma, byla jsem si naprosto jistá, že se úplně v klidu vmísím

do davu. Jenže když jsem teď byla na místě, připadalo mi to mnohem těžší, než jsem si to malovala. Počítala jsem s tím, že se ve zmatku té velké budovy ztratím. Vždyť to je autobusové nádraží, ne? Nenapadlo mě, že tu budu jediná osoba, která ještě nemá nárok na řidičák.

U nás v ulici nebo ve škole mě bylo snadné přehlédnout – bylo mi dvanáct, byla jsem průměrně vysoká a postavu, obličej a oblečení jsem měla taky průměrné. Byla jsem celá průměrná až na ty svoje dlouhé zrzavé vlasy, to nejbarevnější, co na mně bylo. Teď jsem si je stáhla do culíku a snažila jsem se jít, jako kdybych přesně věděla, kam mířím. Proč jsem si jenom s sebou nevzala čepici?

Naproti u pokladen se dvě starší holky se zeleně namalovanými očima a v latexových minisukních dohadovaly s chlápkem za přepážkou. Natupírované vlasy jim odstávaly od hlavy jako cukrová vata.

„Simvás, pane,“ říkala zrovna jedna, vyklepávala na policičku u okénka obsah kabelky a počítala čtvrtáky, „nemůžete přimhouřit oko? Dyť to skoro mám, chybí mi akorát dolar pade.“

Chlap v umaštěné havajské košili se posměšně ušklíbnul. „Nejsme charita. Nemáš prachy, nejedeš.“

Sáhla jsem do kapsy mikiny a přejela prsty po jízdence. Druhá třída ze San Diega do Los Angeles. Koupila jsem ji za dvacku, co jsem vzala mámě ze šperkovnice, a pokladní mi nevěnoval ani pohled.

Zrychlila jsem a se skejtem pod paží jsem se plížila podél zdi. Blesklo mi hlavou, že by byla frajeřina hodit ho na zem a prosvištět na něm mezi lavičkami, ale neudělala jsem to. Stačí

jeden špatný pohyb, a i tenhle nechutný noční spolek si všimne, že tady nemám co pohledávat.

Byla jsem skoro na konci haly, když dav za mými zády slyšitelně znervózňel. Otočila jsem se. U automatů na lístky stáli dva chlapíci ve světle hnědých uniformách a rozhlíželi se po tom moři tváří. I na tu dálku jsem si všimla, jak se jim lesknou odznaky. Policajti.

Vyšší z nich měl všetečné bledé oči a dlouhé hubené paže, takže připomínal pavouka. Přecházel sem a tam mezi lavičkami, jak to policajti dělávají. Je to taková ta pomalá, úřední chůze, ze které se dá vyčíst: jsem sice hubeňour s vizáží úchylná, ale taky jsem to já, kdo tu má odznak a bouchačku. Připomněl mi mého nevlastního tátu.

Kdybych se stihla dostat na konec haly, mohla bych vyklouznout k nástupištím, kde zastavovaly autobusy. Tam bych zaplula do davu a zmizela.

Humusáci u baru sklonili hlavy níž nad pivo. Jeden z nich zamáčknul cigáro, zadíval se na policajty dlouhým hnusným pohledem a odplivnul si na zem mezi nohy. Holky u okýnka se přestaly dohadovat s pokladním. Tvářily se, jako že je zajímají hlavně jejich nalepené nehty, ale ten dlouhán je zjevně dost znervózňoval. Možná měly podobné nevlastní táty jako já.

Policajti líně došli doprostřed haly a přimhouřenýma očima se rozhlíželi po nádraží, jako by něco hledali. Ztracené dítě. Nebo partičku mladistvých delikventů, co mají za lubem nějakou nepravost.

Nebo holku, co utekla z domova.

Vtáhla jsem hlavu mezi ramena a pokusila se splynout s davem. Zrovna jsem chtěla vykročit ven k nástupištím, když si

někdo odkašlal a loket mi sevřela velká, těžká ruka. Otočila jsem se a vzhlédla: nade mnou se vynořila tvář třetího policajta.

Znuděně, lhostejně se na mě zazubil. „Maxine Mayfieldová? Půjdeš se mnou.“ Vypadal drsně a tvrdě, jako by tohle říkal různým dětem už aspoň stokrát. „Doma o tebe mají příšernej strach.“

1. KAPITOLA

Nízké nebe jako by leželo přímo na střechách centra Hawkinsu. Drncala jsem po chodníku a svět klouzal kolem mě. Rozjela jsem skejt rychleji a poslouchala, jak kolečka ševelí po betonu a pak duní po prasklinách. Bylo mrazivé odpoledne a mě z té zimy bolely uši. Zima mi byla už tři dny, od chvíle, co jsme do městečka poprvé vjeli.

Pořád jsem zvedala hlavu a doufala, že uvidím jasné nebe jako v San Diegu. Jenže tady bylo všechno vybledlé a šedé, a i když nebylo zrovna zataženo, nebe jako by postrádalo barvu. *Vítejte v Hawkinsu v Indianě, v říši nízkých šedých mraků a prošívaných bund.*

A taky v mém novém domově.

Hlavní ulice byla vyzdobená na Halloween, ze všech výloh se šklebily dýně. Na sklech supermarketu byly nalepené umělé pavučiny a papíroví kostlivci. Pouliční lampy v celém bloku byly omotané černooranžovými fábory, které se třepotaly ve větru.

Odpoledne jsem strávila v Paláci her, kde jsem hrála Dig Dug, než mi došly čtvrtáky. Máma neměla ráda, když jsem utrácela za videohry, a tak jsem u nás doma v Kalifornii obvykle hrávala, když jsem byla u táty. Ten mě s sebou bral na bowling, nebo občas do prádelny, a tam měli Pac-Mana a Galagu. Občas jsem chodila do herny Město radosti, i když tam byli strašní vydřiduši a stahovali se tam metaláci v odrbaných džínách a kožených bundách. Jenže tam měli Pole Position, což byla zdaleka nejlepší závodní hra a měla volant, jako kdyby člověk doopravdy řídil.

Herna v Hawkinsu byla velká nízká budova s neonovými nápisy v oknech a křiklavě žlutou markýzou (ale pod všemi těmi barevnými světly a nátěry byl jenom hliníkový plech). Měli tu Dragon's Lair a Donkey Kong, a taky Dig Dug, ten mi šel nejlíp.

Byla jsem tam celé odpoledne a vylepšila jsem skóre v Dig Dugu, ale když jsem zadala do okýnka pro nejlepšího hráče svoje jméno a už jsem neměla další peníze, začala jsem být jako na trní, jako kdybych se potřebovala hýbat, a tak jsem z herny odešla a vyrazila na skejtu do města, porozhlídnout se po Hawkinsu.

Odrazila jsem se ještě víc a prorachotila si to kolem bufetu a železářství, minula jsem krám s elektronikou a kino. To bylo malé, jako by tam měli jenom jeden sál, ale směrem do ulice staromódně nablýskané, s velikou neonovou markýzou s pouťáči, která trčela z fasády jako nasvícená vesmírná válečná loď.

Jediné místo, kde jsem fakt ráda klidně seděla, bylo kino. Nejnovější plakát u vchodu byl na *Terminátora*, ale toho jsem už viděla. Bylo to docela fajn. Vraždicí robot, co vypadá jako Arnold Schwarzenegger, přicestuje z budoucnosti, aby zabil servírku Sarah Connorovou. Ta nejdřív působí celkem normál-

ně, ale postupně se z ní vyklube fakt drsňačka. Líbilo se mi to, i když teda opravdový horor to nebyl, ale vlastně jsem z toho byla i trošku zklamaná. Žádná ženská, co jsem znala, nebyla jako Sarah Connorová.

Svištěla jsem si to kolem zastavárny, obchodu s nábytkem, pizzerie s červenozeleně pruhovanou stříškou nad vchodem, když mi najednou přes cestu přeběhlo něco malého a tmavého. V šedivém odpoledním světle to vypadalo jako kočka a já měla tak akorát čas si pomyslet, že to je divné, protože v San Diegu v centru na kočku nenarazíte, když mi podjely nohy.

Na to, že sem tam hodím tlamu, jsem byla zvyklá, ale stejně mě ten zlomek vteřiny, kdy jsem padala, vykolejlil. Když jsem ztratila rovnováhu, připadalo mi, že se svět převrátil vzhůru nohama a vyklouzl mi zpod nohou. Na zem jsem dopadla tak tvrdě, až mi cvakly zuby.

Na skejtu jezdím skoro odjakživa – od té doby, co můj nejlepší kamarád Nate Walker a jeho brácha Silas jeli s rodiči ve třetí třídě do Venice Beach a po návratu celí nadšení vykládali o Z-Boys a o skejtáckých obchodech v Dogtownu. Jezdila jsem ode dne, kdy jsem se dozvěděla o gripech a o značce Madrid a co jsem poprvé sjela po Sunset Hill a zjistila, jaké je to svištět tak rychle, až se vám rozbuší srdce a začnou vám slzet oči.

Chodník byl studený. Chvilku jsem ležela na břiše, v hrudi mi hluše dutě dunělo a ruce mě brněly bolestí. Loket mi koukal dírou ve svetru a do krve odřené dlaně mě pálily, jako by mi do nich pouštěli elektrinu. Kočka byla dávno pryč.

Převalila jsem se a snažila jsem se posadit, a v tu chvíli z jednoho z obchodů vyběhla hubená tmavovlasá paní. Překvapilo mě to skoro jako ta kočka v nákupní čtvrti. V Kalifornii by se

nikdo nepřiběhl podívat, jestli jsem v pořádku, ale tady jsme v Indianě. Máma tvrdila, že tady budou lidi příjemnější.

To už ta paní klečela vedle mě na betonu a měřila si mě velkýma, nervózníma očima. Na lokti v místě, kde byl rukáv prodřený, jsem měla krev. V uších mi zvonilo.

S ustaraným výrazem se ke mně naklonila. „Ta ruka. To ale musí bolet.“ Pak vzhledla a zadívala se mi do očí. „Bojíš se dobře?“

Vytréštila jsem na ni oči. Co to má znamenat? Jak to myslí? Nebojím se vůbec, ani dobře, ani špatně, chtěla jsem jí říct. A byla to svým způsobem pravda, nebála jsem se pavouků ani psů. Klidně jsem chodila po ulicích za tmy a tenkrát při záplavách jsem jezdila na skejtu po zatopeném chodníku, a ani na chvíli jsem se nebála, že na mě odněkud vyskočí vrah nebo že se přizene vlna, smete mě a utopí. A když mi máma a nevlastní táta řekli, že se stěhujeme do Indiany, zapakovala jsem si do batohu pár ponožek, spoďáry a dvojce džíny a sama jsem vyrazila na autobus do L.A. Ale to je fuk, ta otázka stejně nedávala smysl.

Zlomek vteřiny jsem jenom dřepěla uprostřed chodníku, v lokti mě píchalo, dlaně jsem měla rozedřené a plné štěrku a nechápavě jsem na ni mžourala. „Cože?“

Natáhla se ke mně, aby mi otřela z dlaní ten štěrk. Ruce měla hubenější a opálenější než já, klouby suché, rozpraskané a nehty okousané. Moje pihovaté ruce vedle nich vypadaly bledé.

Přejela mě spěšným, nervózním pohledem, jako bych to byla já, kdo se chová divně. „Jenom mě napadlo, jestli se ti dobře hojí rány. Lidem s takhle světlou pletí se často dělají jizvy. Měla by sis to něčím vydezinfikovat, ať se ti to nezanítí.“

„Aha.“ Kývla jsem. Po dlaních jako kdyby mi pořád přeska-kovaly štiplavé jiskřičky. „Asi jo. Teda nevím.“

Naklonila se ještě blíží a chystala se říct něco dalšího, ale vtom se jí oči ještě zvětšily a ona ztuhla. Obě jsme vzhlédly: vzduch prořízlo burácení motoru.

Přes stopku na Oak Street tryskem projelo tmavomodré camaro a prudce zabrzdilo u obrubníku. Než se ta paní stihla otočit, aby zjistila, co je za problém, já už to věděla.

Na sedadle řidiče se pohodlně rozvaloval můj nevlastní brácha Billy s rukou nedbale položenou na volantu. Skrz zavřená okénka jsem slyšela burácení hudby.

I z chodníku jsem rozeznávala, jak se Billymu v uchu třpytí náušnice. Díval se na mě tím bezduchým prázdňným způsobem jako vždycky – těžká víčka mu klesala, jako kdybych ho skoro nesnesitelně nudila –, ale někde hluboko se třpytil náznak čehosi nebezpečného. Když se na mě takhle díval, obvykle jsem zrudla nebo se zatvářila zdrceně. Já byla na ten jeho pohled zvyklá – jako kdybych byla něco, co ze sebe chce otřít –, horší to bylo, když to udělal před někým jiným. Jako byla třeba tahle hodná nervózní paní, která vypadala jako něčí máma.

Očistila jsem si pálící dlaně o boky džínů a sehnula jsem se, abych sebrala prkno.

S otevřenou pusou zvrátil hlavu dozadu. Za chvíličku se natáhnul přes sedačku a stáhnul okýnko.

Muzika zaduněla silněji, do ledového vzduchu zahřměl Quiet Riot. „Nastup si.“

• • •

Už strašně dávno, tedy v dubnu, jsem tohle camaro asi tak na čtrnáct dní považovala za tu nejhustější věc, co jsem kdy viděla.

Mělo dlouhé, hladové žraločí tělo, samý leskle natřený panel a ostrý úhel. Bylo to takové to auto, co by v něm člověk vyrazil vyloupit banku.

Billy Hargrove byl mrštný a ostře řezaný jako to auto. Měl vyšisovanou džísku a obličej filmové hvězdy.

Tou dobou to ještě nebyl Billy, byla to jenom taková mlhavá představa, kterou jsem měla o své budoucnosti. Jeho táta Neil se měl oženit s mojí mámou, a až se všichni sestěhujeme dohromady, měl se z Billyho stát můj brácha. A já byla celá radostí bez sebe, že budu zase mít rodinu.

Po rozvodu našich táta frknul do L.A., a tak jsem ho obvykle vídala jenom o různých kratších prázdninách nebo když přijel pracovně do San Diega a máma nevymyslela, proč se s ním vidět nemůžu.

Máma se mnou samozřejmě byla dál, ale takovým neurčitým, prchavým způsobem, na kterém se nebylo moc čeho chytit. Takhle neurčitá bývala vždycky, ale co se táta vytratil, hodně se to zhoršilo. Byla celkem tragédie, jak moc se vždycky rozpustila v osobnosti chlápka, co s ním zrovna chodila.

Což byl třeba Donnie, který měl invalidní důchod na záda, takže se nemohl ani sehnout, aby vynesl smetí, dělal nám lívance z prášku a vyprávěl trapné vtipy, a pak jednoho krásného dne utekl se servírkou z palačinkárny.

Po Donniem nastoupil Vic ze St. Louis, pak Gus, co měl jedno oko modré a druhé zelené, a potom Ivan, co se šťoural v zubech zavíracím nožem.

Neil byl jiný. Jezdil v hnědém fordu pickupu, košile měl vždycky vyžehlené a s tím svým knírem vypadal jako nějaký důstojník nebo strážce rezervace. A chtěl se s mámou oženit.

Ti ostatní chlapi byli lůžři, ale jen lůžři na dobu určitou, takže mi byli vlastně celkem jedno. Občas byli praštění, občas se chovali kamarádsky, občas s nimi byla legrace, ale za nějakou dobu vždycky vyšlo na povrch to horší. Že jsou pozadu s nájmem, že vždycky zrušej auťák, že se tu a tam opijou a skončí v base.

Vždycky odešli, a když ne, tak je máma vykopla. Mně to srdce netrhlo. I ti nejlepší z nich byli dost trapní. Žádný z nich nebyl frajer jako táta, ale většinou to ušlo. Pár z nich bylo dokonce fajn.

Jak už jsem říkala, Neil byl jiný.

Seznámili se v bance. Máma tam pracovala za přepážkou, seděla za ušmudlaným okýnkem, vydávala vkladové lístky a dávala dětem lízátko. Neil byl v ochrance a celý den stál u lítaček. Říkal jí, že za tím sklem vypadá jako Šípková Růženka nebo jako nějaký starý zarámovaný obraz. Asi to mělo znít romanticky, jenže já to nějak nemohla pobrat. Šípková Růženka přece ležela v kómatu. A staré obrazy nejsou ani zajímavé, ani člověka k ničemu neponoukají – prostě si jenom visí.

Když poprvé přišel na večeři, přinesl jí kytky. Kytky jí žádný z těch předtím nepřinesl.

Řekl jí, že ta sekaná je nejlepší sekaná, jakou kdy jedl, a ona se usmála, zrudla a po očku se na něj podívala. Byla jsem ráda, že konečně přestala brečet kvůli svému poslednímu chlapovi – byl to prodavač koberců, měl přehazovačku a taky manželku, o které mámě neřekl.

Pár týdnů před prázdninami Neil mámu požádal o ruku. Koupil jí prstýnek a ona mu dala klíč od domu. Chodil k nám, kdy se mu zachtělo, nosil kytky, vyhazoval polštářky nebo obrázky, co se mu nelíbily, ale nikdy nepřišel po desáté večer a nikdy nezůstal přes noc. Na to byl moc džentlmen – „staromódní“, jak sám

říkal. Měl rád čisto v kuchyni a rodinné večeře. Z toho zlatého zásrubního prstýnku byla máma po dlouhé době neuvěřitelně šťastná, a tak jsem zkusila být šťastná spolu s ní.

Neil nám říkal, že má syna na střední, ale víc toho o něm neprozradil. Představovala jsem si, že to bude takový ten uhlašený fotbalista, nebo možná mladší verze Neila. Nepředstavovala jsem si Billyho.

Ten večer, kdy jsme se s ním měli potkat, nás Neil vytáhl do Pevnosti švandy, což byla motokárová dráha kousek od našeho domu, kam chodili surfaři se svými holkami na koblihy a hrát air hokej a Skee-Ball. Bylo to místo, kam chlápci jako Neil jakživi nepáchnou. Jak mi časem došlo, snažil se nás tím přesvědčit, že je s ním legrace.

Billy měl zpoždění. Neil nic neříkal, ale já poznala, že je vzteky bez sebe. Sice se tvářil, jako že je všechno v pořádku, ale zarýval nehty do polystyrenového kelímku s colou, až byl celý hrbolatý. Zatímco jsme čekali, máma žmoulala papírový kapesník, zmuchlala ho do kuličky a pak ho roztrhala na kousíčky.

Mě napadalo, že to je možná celé jedna velká bouda a že Neil žádného syna nemá. Takové věci se v hororech stávaly v jednom kuse – chlápek si vymyslí úplně falešný život, všem vykládá o svojí dokonalé rodině a dokonalém domovu, a ve skutečnosti žije v suterénu a žere kočky nebo tak něco.

Ne že bych si myslela, že to fakt je pravda, ale stejně jsem si to představovala, protože to bylo lepší než sledovat, jak Neil každé dvě minuty zuřivě vykroukne na parkoviště a pak se na mámu přísně usměje.

Billy se objevil, zrovna když jsme hráli minigolf. Byli jsme na desátém stanovišti, stáli jsme před barevným větrným mlýnem